

Epistola întâi către Timotei – Stanley Bruce Anstey

Capitolul 2

Conduita în casa lui Dumnezeu (capitolele 2-6)

Pentru ca Timotei să poată prezenta credincioșilor rânduiala casei, el însuși trebuie să aibă o bună înțelegere a acesteia. Tocmai în acest scop, Pavel scrie această scrisoare. El spune: „Îți scriu acestea sperând să vin la tine mai curând; dar dacă voi întârzia, ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu” (1 Timotei 3.14,15). În capitolele 2-6, Pavel îi prezintă lui Timotei ordinea casei lui Dumnezeu și comportamentul adecvat pentru fiecare domeniu din ea. El abordează pe rând cele trei domenii de privilegii și responsabilități în casa lui Dumnezeu - preoția, slujba și darul - și prezintă cu atenție ordinea corectă pentru fiecare domeniu. Timotei trebuie să se orienteze după acest model pentru a îndruma pe credincioși să se comporte într-un mod adecvat casei.

În mod similar, lui Ezechiel i s-a arătat modelul casei lui Dumnezeu pentru viitoarea Împărăție milenară a lui Hristos. El trebuia să „arate casei lui Israel,, „casa {sau: planul casei}”, pentru ca ei „să se rușineze de nelegiuirile lor” (Ezechiel 43.10). Descoperind care era rânduiala lui Dumnezeu pentru casa Sa, poporul lui Israel trebuia să afle cât de mult se îndepărtase de idealul lui Dumnezeu, iar acest lucru trebuia să producă pocăință în ei. Domnul nu a vrut doar ca Ezechiel să „arate” poporului modelul casei, ci și ca poporul să se „măsoare” pe ei înșiși în raport cu ea. „Măsurarea” înseamnă să înțelegi adevărul despre casa lui Dumnezeu mai mult decât într-un mod pur intelectual. Este vorba de ceva mai profund: o cunoaștere personală a acestui adevăr. Acesta este un exercițiu pe care trebuie să îl facem cu toții astăzi în legătură cu casa lui Dumnezeu.

Dacă noi, la fel ca în zilele lui Ezechiel, cunoaștem ordinea corectă a casei spirituale a lui Dumnezeu, așa cum este prezentată ea în Scriptură, vom fi destul de uimiți de cât de mult au deviat lucrurile de la ordinea lui Dumnezeu în creștinătate. Acest lucru ar trebui să determine pe oricine este preocupat de aceste lucruri să se despartă de toate comunitățile creștine nebiblice care nu poartă însușirile ordinii casei lui Dumnezeu, așa cum au fost prezentate ele de Pavel (2 Timotei 2.19-22).

Preoția în casa lui Dumnezeu

Pavel începe cu cel mai înalt privilegiu din casa lui Dumnezeu: preoția. A lucra ca preot în prezența imediată a lui Dumnezeu este într-adevăr cel mai mare privilegiu pe care îl putem avea în casa Lui. În mod corespunzător, Pavel abordează mai întâi acest domeniu.

Preoția are de-a face cu apropierea de Dumnezeu în rugăciune, cu laudă și mulțumire. Cuvântul „preot” înseamnă „unul care jertfește”. În sistemul mozaic de apropiere de Dumnezeu (iudaism), o anumită familie era desemnată ca preoți în rândul poporului, care aveau dreptul exclusiv la preoție. În contrast cu aceasta, Biblia ne învață că în creștinism *toți* credincioșii sunt preoți. 1 Petru 2.5 spune: „Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, care să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos”. „Voi” din acest verset se referă la întreaga Biserică creștină. Iar Evrei 10.19-22 îi încurajează pe creștini, în ansamblul lor, să se apropie de Dumnezeu, intrând în „Sfânta Sfintelor” (prezența

directă a lui Dumnezeu) pentru a-I aduce jertfele lor spirituale. Numai preoții pot face acest lucru. Se spune: „Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte [Sfânta Sfintelor] prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată.” Din nou, „noi” și „al nostru” din aceste versete se referă la creștinii credincioși în general. Astfel, toți creștinii credincioși sunt îndemnați să se apropie de Dumnezeu și să exercite slujirea preoțească, pentru că ei *sunt* preoți. Iar în Apocalipsa 1.5,6, toți cei care sunt spălați în sângele lui Hristos - adică toți creștinii credincioși - sunt numiți „preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său”. Prin urmare, în creștinismul de astăzi, toți creștinii credincioși sunt preoți.

Există două moduri în care ne adresăm lui Dumnezeu ca preoți: în *rugăciune* și în *laudă*. În acest capitol, accentul este pus pe rugăciune mai degrabă decât pe laudă.

Rugăciunile preoților (versetele 1-7).

Dumnezeu a vrut ca, casa Sa să fie caracterizată de rugăciune; așa a fost întotdeauna. În zilele în care ea a fost construită din piatră și lemn, a fost numită „casă de rugăciune... pentru toate neamurile” (Isaia 56.7; Marcu 11.17), și așa ar trebui să fie și astăzi. Ideea cea mare, pe care Pavel o abordează în acest capitol, este că din casă ar trebui să se ridice rugăciuni către Dumnezeu pentru a sprijini și a promova marele scop al lui Dumnezeu în lumea de astăzi. Dumnezeu dorește ca, caracterul Său de Dumnezeu Mântuitor și Creator să fie cunoscut în lume. De aceea, trebuie să ne rugăm în acest scop.

Patru tipuri de rugăciuni

- „Cereri” - acestea sunt cereri serioase, care rezultă din nevoi deosebite.
- „Rugăciuni” – ele sunt expresia generală de dependență și de nevoie.
- „Mijlociri” - acestea sunt cereri pentru alții, care sunt în nevoie.
- „Mulțumiri” - acestea sunt expresia de recunoștință față de Dumnezeu pentru dragostea, bunătatea și grija Sa.

Două domenii principale în care se fac rugăciuni și cereri.

Aceste diferite rugăciuni și cereri se referă la două domenii principale:

- pentru cei din *interiorul* casei lui Dumnezeu (1 Timotei 2.2)
- pentru cei *din afara* casei lui Dumnezeu (1 Timotei 2.3-7).

Aceste domenii au a face cu dubla mărturie a creștinului în lume. Rugăciunea pentru cei „dinăuntru” stă în legătură cu mărturia pe care o depunem înaintea „tuturor oamenilor” (1 Timotei 2.1); rugăciunea pentru cei „din afară” este legată de mărturia pe care o aducem „tuturor oamenilor” (1 Timotei 2.4).

Rugăciune pentru cei din casă (versetele 1,2)

Versetele 1,2

1 Timotei 2.1,2: Îndemn deci, întâi de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii – pentru împărați și pentru toți cei care sunt în poziții înalte, ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea.

În primul rând, trebuie să se facă rugăciuni pentru „toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei care sunt în poziții înalte”, astfel încât „autoritățile” să le permită celor care se află în casa lui Dumnezeu să trăiască în lume o „viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea”. „Evlavia” se referă la Dumnezeu și „demnitatea” se referă la semenii noștri. Aceasta era o preocupare reală pentru credincioșii din vremea în care Pavel a scris aceste rânduri, deoarece mulți conducători romani erau extrem de ostili creștinismului, ceea ce a dus la multe persecuții împotriva creștinilor.

Unii gândesc că aceste versete ne învață că ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să îi ajute pe politicienii și conducătorii lumii în sarcinile lor zilnice din birourile lor guvernamentale. Însă, acest verset nu vorbește despre asta. Astfel de idei i-au condus pe creștini în eroarea de a crede că ar trebui să încerce să-i ajute pe cei din guvern, pentru că Dumnezeu ne-a spus să ne rugăm pentru asta. Acest lucru a dus la implicarea creștinilor în problemele și afacerile politice. Rugăciunea de aici se află în context cu predestinarea, că Dumnezeu îi determină providențial pe cei de la guvernare, astfel încât creștinii să poată trăi nestingheriți, așa cum se așteaptă Dumnezeu de la ei să trăiască, și să lucreze în lume ca martori pentru El.

Rugăciunea pentru a putea „duce o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea” indică faptul că viața creștină nu trebuie să fie caracterizată prin ocuparea unor poziții înalte în lume (Ieremia 45.5). Nici nu trebuie să ne luptăm pentru drepturile noastre, ca și cum am fi cetățeni ai acestei lumi. „Cetățenia noastră este în ceruri” (Filipeni 3.20). Nu trebuie să ne implicăm în disputele lumești și în luptele politice de pe pământ. Ca străini, suntem în trecere prin această lume; suntem „în” ea, dar nu suntem „din” ea (1 Petru 2.11; Ioan 17.15,16). [...]

În mod remarcabil, Pavel nu menționează că ar trebui să se facă rugăciuni de blestem împotriva conducătorilor care îi persecută pe creștini, deși exact asta era ceea ce experimentau ei, persecuția, în acel moment. A chema la răzbunare în orice fel, ar fi o mărturie inadecvată în fața lumii a adevăratului caracter al lui Dumnezeu.

Rugăciunea pentru cei *din afara casei* (versetele 3-7)

Versetele 3.4

1 Timotei 2.3,4: Pentru că lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.

Casa lui Dumnezeu nu ar trebui să fie doar un loc în care rugăciunea să se înalțe către Dumnezeu pentru toți *cei din casă*, ci ar trebui să fie și un loc în care mărturia harului Său să curgă în afară către toți oamenii. De aceea ar trebui rostite rugăciuni pentru a promova mărturia Evangheliei în afara casei; astfel de rugăciuni sunt „bune și bine primite înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru”.

Atitudinea lui Dumnezeu față de oameni ar trebui să fie făcută cunoscută prin casa Sa. Dorința Sa este dublă: „ca toți oamenii să fie mântuiți” și ca toți cei care sunt mântuiți „să vină la cunoștința adevărului” (Ioan 3.17; 2 Petru 3.9; Ezechiel 33.11 etc.). Aceste două lucruri se recunosc prin ceea ce văd oamenii la creștini și prin ceea ce aud de la ei. Aceasta înseamnă că noi *toți* ar trebui să fim implicați într-un fel sau altul în promovarea Evangheliei. Prin adăugarea „să vină la cunoștința adevărului”, învățăm că Dumnezeu vrea ca noi să fim păstrători înțelepți ai adevărului, astfel încât să putem fi folosiți în răspândirea adevărului.

Versetele 5.6

1 Timotei 2.5,6: Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți, mărturia fiind dată la timpul ei, ...

Mărturia care trebuie dată este că „este *un singur* Dumnezeu” și că „*un singur* Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus”. Inimile oamenilor au tânjit întotdeauna după un mijlocitor (Iov 9.32,33); mărturia Evangheliei este că Dumnezeu a oferit un astfel de mijlocitor în propriul Său Fiu. Pentru ca cineva să poată fi un mijlocitor acceptabil între Dumnezeu și om, trebuie să fie atât Dumnezeu, cât și om; și exact asta este Hristos. Faptul că El este Mijlocitorul desemnat de Dumnezeu indică atât divinitatea, cât și umanitatea Sa. Faptul că Mijlocitorul este „*unul singur*” indică faptul că oamenii nu pot ajunge la Dumnezeu decât prin El. Unii vor spune că trebuie să ajungem la Dumnezeu prin Maria sau prin așa-numiții sfinți venerabili de altădată sau prin cler. Dar Evanghelia proclamă că oamenii trebuie să vină la Dumnezeu prin Hristos și numai prin El (Evrei 7.25).

Evanghelia spune că există „*un singur* Dumnezeu”. Aceasta este suma mesajului Vechiului Testament despre persoana lui Dumnezeu (Deuteronomul 6.4). Creștinismul nu neagă acest adevăr, dar adaugă că, după răscumpărarea împlinită, există acum „*un singur* Mijlocitor” (Evrei 8.6). După cum s-a menționat în **1 Timotei 1.1**, folosirea termenului „Hristos Isus” indică faptul că Mijlocitorul care a realizat răscumpărarea este un Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Nu Hristos, care a venit pe pământ ca Om, este Mijlocitorul. Viața lui, oricât de desăvârșită era ea, nu-l poate aduce pe om la Dumnezeu. Moartea, învierea și înălțarea Sa în glorie îi aduc pe credincioși în favoarea și binecuvântarea lui Dumnezeu (Romani 4.25-5.1). Acesta este adevărul care trebuie proclamat în Evanghelie.

„Care S-a dat pe Sine Însuși” - acest lucru indică jertfa de bună voie a lui Hristos (Ioan 10.17). Acest lucru este menționat de cel puțin șase ori în Sfânta Scriptură (Matei 20.28; Galateni 2.20; Efeseni 5.2,25; 1 Timotei 2.6; Tit 2.14). Lucrarea Sa terminată pe cruce era un „preț de răscumpărare pentru toți”. Aceasta înseamnă că Hristos a plătit un preț pentru a face *ispășire* „pentru întreaga lume” (1 Ioan 2.2; 4.10; Romani 3.25; Evrei 2.17). Prin acest aspect al lucrării lui Hristos pe cruce, mântuirea poate fi oferită întregii lumi; aceasta nu înseamnă că întreaga lume este mântuită (sau va fi mântuită). Ispășirea este latura divină a lucrării lui Hristos, care a îndeplinit cerințele justiției divine în legătură cu întreaga epidemie de păcat din creație. Rezultatul ispășirii: Dumnezeu poate acum să cheme întreaga lume să vină la Hristos, Mijlocitorul, pentru a fi mântuită.

Moartea lui Hristos pe cruce este un „preț de răscumpărare *pentru mulți*”, o expresie folosită în Matei 20.28; ea subliniază *înlocuirea* (suplinirea, substituirea). Aceasta este celălalt aspect a lucrării de ispășire a lui Hristos. *Ispășirea* este ceea ce se predică celor pierduți în Evanghelie; *substituirea* este ceea ce trebuie să fie învățat credincioșilor. Prin aceasta ei află că Hristos a luat locul lor la judecată (1 Petru 3.18: „Cel drept pentru cei nedreți”). Aceasta duce la devotamentul inimii față de Hristos. Astfel, ispășirea este „pentru toți”, dar suplinirea este „pentru mulți” (Isaia 53.12; Matei 20.28; Romani 5.19; Evrei 9.28), deoarece nu toți vor crede (2 Tesaloniceni 3.2). Nu suplinirea este subiectul dezbătut aici; Pavel este preocupat de mărturia Evangheliei pentru toți oamenii.

Aceste realități ale Evangheliei trebuie să fie „proclamate la vremea lor” - în ziua harului. Trebuie remarcat aici că nu se menționează că această mărturie a Evangheliei trebuie să fie dată

prin intermediul unei societăți misionare sau al oricărei alte organizații create de om. Menționăm acest lucru deoarece mulți creștini au impresia că modul în care trebuie să îndeplinească această chemare este să se alăture unei organizații evanghelice, care îi echipează și îi trimite pe câmpul de misiune. Și că cei care nu se simt „chemați” la această slujire nu trebuie să se preocupe de evanghelizare. „Mărturia care trebuie proclamată la vremea ei” ar trebui să fie totuși interesul comun al *tuturor* celor care alcătuiesc casa lui Dumnezeu; toți ar trebui să fie interesați și implicați într-un fel sau altul în promovarea acestei mărturii.

Versetul 7

1 Timotei 2.7: ... pentru care eu am fost rânduit vestitor și apostol (spun adevărul, nu mint), un învățător al națiunilor în credință și adevăr.

Pavel vorbește despre el însuși ca despre un vas deosebit pentru această lucrare, desemnat de Dumnezeu ca „vestitor”, „apostol” și „învățător” pentru a duce mesajul în lumea păgână.

Atitudinea preoților (versetele 8-15)

În ultima parte a capitolului, Pavel descrie comportamentul adecvat al preoților - atât al „bărbaților”, cât și al „femeilor”. Vedem imediat că există o diferență între rolurile pe care fiecare le are în casă.

Ordinea morală în casa lui Dumnezeu, în ceea ce privește aceste roluri de gen, *nu este* o revelație creștină, ci ceva ce era cunoscut în lume cu mult înainte de creștinism și iudaism. Pavel o urmărește înapoi până la creație (1 Timotei 2.13); această ordine a fost instituită de Dumnezeu Creatorul. Revelația creștină a adevărului păstrează această ordine, dar nu ea a instituit-o. În acest fel mărturisim pe Dumnezeu nu numai ca Dumnezeu-Mântuitorul, ci și ca Dumnezeu-Creatorul. Chiar și o scurtă privire asupra acestui pasaj arată că Dumnezeu dorește ca bărbații din casa Sa să fie activi în public, iar femeile să joace un rol de sprijin și să se păstreze în tăcere.

Adevărul exprimat în aceste versete este considerat provocator de mulți creștini din ziua de azi, alții îl resping sau nu-l discută. În general, biserica nu-l dorește și ar prefera să aibă o ordine creată de ea însăși, în care rolurile bărbaților și femeilor sunt interschimbabile. Acest lucru a adus multă confuzie în casa lui Dumnezeu. Dar să respingi ordinea lui Dumnezeu pentru bărbați și femei în casa lui Dumnezeu înseamnă să Îi refuzi lui Dumnezeu drepturile Sale de Creator! Să faci așa ceva în casa Sa ar fi ceva nemaiauzit!

Bărbații (versetul 8)

Versetul 8

1 Timotei 2.8: Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială.

Pavel nu își cere scuze pentru ceea ce spune acum; el prezintă însărcinarea dată lui de Dumnezeu în mod clar și simplu. Înainte de toate, el arată că mărturia orală publică a casei trebuie să fie realizată de bărbați. El spune: „Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc”. Cuvintele „în orice loc” sunt foarte generale și includ întâlniri publice de orice fel și străngeri laolaltă ca adunare (biserică). Pavel nu le interzice femeilor să se roage (compară cu 1 Corinteni 11.5; 1 Petru 3.7), dar nu spune niciodată că ele trebuie să se roage „în orice loc”, așa cum fac bărbații. De aici tragem concluzia: rugăciunea publică în casa lui Dumnezeu trebuie să fie făcută

de bărbați. În altă parte, Pavel indică faptul că slujbele de predicare și învățătură publică trebuie să fie îndeplinite tot de bărbați. În legătură cu aceste misiuni publice, Pavel spune: „*profeții* să vorbească” (1 Corinteni 14.29). El nu spune: „*profetesele* să vorbească”.

Din acest pasaj reiese clar: toate actele *publice* din casa lui Dumnezeu trebuie să fie îndeplinite de bărbați. În multe biserici confesionale, acest privilegiu este limitat la o clasă specială de persoane: așa-numiții pastori și slujitori. Dar Pavel nu ne învață acest lucru nici aici, nici în altă parte în scrisorile sale. El nu spune: „Vreau ca preoții să se roage”. Nici nu spune: „Vreau ca bărbații talentați să se roage”. El spune pur și simplu: „bărbații”. Aceasta se referă la faptul că bărbații sunt în general purtătorii de cuvânt publici ai poporului lui Dumnezeu. Așadar, ori de câte ori un grup mixt de creștini se adună pentru rugăciune sau pentru orice altă ocazie, bărbații și nu femeile ar trebui să îndeplinească această funcție preoțească.

Trei lucruri ar trebui să-i caracterizeze pe bărbați în exercitarea publică a preoției lor:

- În primul rând, ei trebuie să își facă lucrarea preoțească ridicând „mâini sfinte {evlavioase}” către Dumnezeu. Din alte pasaje din Noul Testament (Galateni 2.9; Evrei 12.12; Iacov 4.8) aflăm că Duhul lui Dumnezeu folosește cuvântul „mâini” în sens figurat și putem concluziona că și aici îl folosește în același mod. Așadar, bărbații *nu trebuie* să ridice literalmente mâinile către Dumnezeu atunci când se roagă, ci în primul rând în sens figurat. Este vorba de a-L întâlni sau de a ne apropia de Dumnezeu într-o dependență totală. Prescriind ca mâinile lor să fie „sfinte”, Pavel indică faptul că viața oamenilor care se roagă în public trebuie să fie în concordanță cu sfințenia care îl caracterizează pe Dumnezeu, către care se îndreaptă (1 Petru 1.16). În mod similar, Isaia îi îndeamnă pe preoții din vremea sa: „Curățiți-vă, cei care purtați vasele Domnului!”. (Isaia 52.11). Nimic nu ar putea fi mai inconsecvent și mai respingător decât cineva care își exercită în mod public privilegiile preoțești și a cărui viață personală este dezordonată și ne sfântă. O astfel de ipocrizie este cea mai rea și nu corespunde „mărturiei care trebuie proclamată la timpul ei” (1 Timotei 2.6).
- În al doilea rând, bărbații trebuie să se roage „fără mânie”. Așadar, rugăciunile noastre nu trebuie să fie răzbunătoare sau răuvoitoare. Rugăciunea publică nu ar trebui să fie folosită pentru a ataca pe cineva în mod voalat. A avea sentimente rele față de cineva și a te ruga împotriva lui, cu siguranță nu este în concordanță cu spiritul harului creștin. Rugăciunile de acest fel sunt o expresie a unui spirit neiertător, care nu este deloc creștin.
- În al treilea rând, bărbații trebuie să se roage „fără îndoieli”. Cei care conduc rugăciunile publice ale credincioșilor trebuie să se roage cu credință și să aibă încredere că cererile lor, dacă sunt după voia lui Dumnezeu, vor fi ascultate (1 Ioan 5.14,15). Cum poate cineva să-i conducă pe credincioși în rugăciune, dacă nu crede că Dumnezeu răspunde la rugăciune?

Uneori, bărbații nu participă la rugăciunea publică în adunare, pentru că simt că nu sunt în stare preoțească pentru a face acest lucru. Dar retragerea din slujirea preoțească din cauza unei stări de spirit proaste nu este răspunsul. Răspunsul este: bărbații ar trebui să se judece pe ei înșiși [1 Corinteni 11.31], astfel încât să fie într-o stare care permite Duhului lui Dumnezeu să îi conducă în această funcție publică. *Una este să fii preot și alta este să desfășori activități preoțești.*

Femeile (versetele 9-15)

Pavel trece apoi la descrierea *comportamentului* corect și a *vestimentației* corecte a femeilor în casa lui Dumnezeu. Cuvântul „femei” din acest pasaj trebuie înțeles într-un sens foarte general; nu se referă doar la femeile căsătorite, ci la toate femeile. Ceea ce Pavel îi prezintă lui Timotei pe această temă este contestat și respins cu înverșunare de majoritatea creștinilor din lumea de astăzi. În biserică se obișnuiește astăzi ca frații și surorile să ocupe unul și același rol în casa lui Dumnezeu. Și astfel, în aproape toate locurile unde are loc serviciul divin creștin, este acceptat ca femeile să predice și să dea învățătură în public la fel ca bărbații. Dar acest lucru este în mod clar nebiblic (1 Corinteni 14.34,35; 1 Timotei 2.11,12).

Versetele 9,10

1 Timotei 2.9,10: La fel și femeile, să se gătească în ținută cuviincioasă, cu modestie și discreție, nu cu împletituri de păr, sau cu aur, sau perle, sau îmbrăcăminte scumpă, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care mărturisesc temerea de Dumnezeu.

Pavel descrie comportamentul adecvat și îmbrăcămintea de dorit pentru femei în casa lui Dumnezeu: ele trebuie „să se gătească în ținută cuviincioasă, cu modestie și discreție”. Sunt două lucruri în discuție aici: comportamentul („înfățișare modestă”¹) și îmbrăcămintea („împodobirea”). „Comportamentul” are de-a face cu modul în care femeile se comportă și se „împodobesc” cu hainele lor. Pavel pune accentul pe amândouă, deoarece este foarte posibil să respecti litera Scripturii în exterior în ceea ce privește îmbrăcămintea, dar să fii departe de o atitudine interioară adecvată, de o „atitudine decentă” în spirit. Deoarece Dumnezeu nu vrea ipocrizie în casa Sa, femeile trebuie „să se împodobească cu modestie și discreție”, atât în ceea ce privește aspectul lor „modest”, cât și în ceea ce privește „îmbrăcămintea”. Adăugând „discreția {bunul simț}”, Pavel spune că totul trebuie făcut cu înțelepciune și discernământ. Acest lucru este necesar pentru că unii exagerează foarte mult cu modestia și merg atât de departe cu îmbrăcămintea încât, la rândul lor, atrag atenția asupra lor - ceea ce contravine scopului avertismentului lui Pavel.

El menționează *patru* accesorii de modă pe care „femeile care mărturisesc temerea de Dumnezeu” nu ar trebui să le exagereze. Primul este reprezentat de coafuri cu mult fast („împletituri de păr”). Hamilton Smith spune:

[Femeile] ar trebui să se ferească să folosească părul lor, pe care Dumnezeu l-a dat femeii ca podoabă și glorie, ca o expresie a vanității naturale a inimii omenești.²

Celelalte trei au legătură cu bijuteriile și îmbrăcămintea ornamentată: „aur”, „perle” și „îmbrăcăminte scumpă”. De aici reiese clar: femeile nu trebuie să atragă atenția asupra lor prin îmbrăcăminte provocatoare; o astfel de afișare nu ar reflecta comportamentul liniștit și rezervat pe care Dumnezeu dorește ca femeile să îl aibă în mărturia casei Sale.

¹ Nota redacției: Alții traduc: „ținută cuviincioasă”. La fel și traducerea biblică folosită de Anstey: *decent deportment*.

² H. Smith, *Der erste Brief an Timotheus*, capitolul 2. Sursa: www.bibelkommentare.de.

Versetele 11.12

În continuare, apostolul vorbește despre subordonarea care trebuie să caracterizeze comportamentul femeilor. El spune:

1 Timotei 2.11,12: Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște.

Din aceste versete putem vedea care este comportamentul adecvat pentru femei în casa lui Dumnezeu: cumpătare și supunere. Ele nu trebuie să aibă un rol de conducere (sau de dare de învățătură). Mulți cred că Pavel se referă aici la întâlnirile credincioșilor, dar subiectul casei lui Dumnezeu este mai larg decât domeniul străngerilor laolaltă. Acesta include adunarea, dar nu se limitează la ea. (1 Corinteni 14.34,35 este rezumat mai restrâns și se referă în mod specific la comportamentul femeilor în cadrul adunărilor). Am menționat deja că, casa lui Dumnezeu nu este sala de adunare sau capela în care se adună creștinii. Ordinea în casa lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscută nu numai atunci când credincioșii sunt adunați pentru rugăciune, închinare și slujire [prin Cuvânt], ci în orice moment. Creștinii „sunt” casa lui Dumnezeu și, prin urmare, se află în ea în orice moment (compară cu Evrei 3.6; 1 Petru 2.5). Fie că suntem adunați pentru rugăciune și închinare, fie că ne aflăm la serviciu, la școală, la cumpărături etc.: ne aflăm mereu în casa lui Dumnezeu și trebuie să ne comportăm în mod corespunzător în orice moment. Prin urmare, o femeie nu ar trebui să își asume rolul de a exercita autoritatea asupra bărbaților în niciun fel, fie acasă, la locul de muncă sau în orice alt loc - inclusiv, desigur, în adunare. Acest lucru nu este în concordanță cu mărturia pe care Dumnezeu vrea să o facă să iasă din casa Sa.

Pasajul nostru din Scriptură se referă la un domeniu mai larg decât întâlnirile adunării (bisericii). Când ne dăm seama de acest lucru, putem înțelege de ce Pavel spune: „în liniște”, și nu: „tăcere”, așa cum greșit este numit în traducerea engleză King James. Dacă ar fi spus „tăcere”, ar fi însemnat că femeile nu ar trebui să vorbească în nicio situație din viață - pentru că suntem în casa lui Dumnezeu în orice moment! „În liniște” înseamnă că ele pot vorbi, dar nu într-o poziție de conducere sau de învățătură în prezența bărbaților.³ În mod semnificativ, cuvântul „tăcere” este tradus în acest fel și în 1 Corinteni 14:34, 35. În acest context, se referă la dorința femeilor de a vorbi în adunare. Singura femeie din Noul Testament care a luat o poziție publică de învățătoare a fost Izabela (Apocalipsa 2.20: „Dar am împotriva ta că o îngădui pe femeia Izabela, care își zice profetesă, și îi învață și îi rătăcește pe robii Mei, ca să curvească și să mănânce cele jertfite idolilor.)! [...]

Femeile sunt chemate să instruiască pe alții în casa lui Dumnezeu, dar aceștia trebuie să fie de sexul lor (Tit 2.4,5) și copiii (2 Timotei 3.15; 2 Ioan 4). Așadar, surorile au o slujbă foarte valoroasă și utilă în casa lui Dumnezeu. Nu ar trebui să credem că doar pentru că slujirea femeii se desfășoară în sfera particulară sau casnică (Tit 2.5; 1 Timotei 5.14), aceasta este mai puțin importantă decât cea a bărbatului.

³ Nota redacției: Cuvântul „liniște” apare și în 2 Tesaloniceni 3.12. Aici este clar că sensul este „reținut”.

Trei motive pentru care surorile ar trebui să se subordoneze în casa lui Dumnezeu (versetele 13-15).

Versetele 13-15

1 Timotei 2.13,14: Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva. 14. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcare de poruncă.

Pavel numește două motive principale pentru care surorile au un loc de subordonare în creștinism. El adaugă un al treilea motiv în Efeseni 5.22-24.

1. Mărturia creației

„Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva” (1 Timotei 2.13). Dumnezeu ar fi putut crea bărbatul și femeia în același timp, așa cum a făcut cu toate celelalte creaturi, dar a ales să-l creeze mai întâi pe Adam. El a făcut acest lucru pentru a arăta că intenția Sa a fost de la început ca bărbatul să preia rolul de conducere în creație. Bărbații nu au luat de la sine acest loc sau *au pus stăpânire pe el* (așa cum cred unii); el le-a fost *dat de Dumnezeu*, după cum reiese din ordinea creației. Faptul că Dumnezeu a creat femeia ca fiind „vasul mai slab” (fizic și sufletesc; 1 Petru 3.7) confirmă faptul că a fost voința Sa de la început ca bărbatul să preia conducerea.

2. Căile de guvernare ale lui Dumnezeu

„Nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcare de poruncă” (1 Timotei 2.14). Când Eva a acționat independent și a preluat conducerea în gospodăria lui Adam, a avut loc un eșec. De acum înainte, ea urma să fie subordonată soțului ei. Aceasta a fost judecata lui Dumnezeu asupra ei. Acest lucru poate părea puțin cam dur, dar Domnul i-a spus femeii: „Dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine” (Geneza 3.16).

„Adam nu a fost amăgit” Când Adam a încălcat legea și a luat fructul interzis, a făcut-o cu ochii deschiși, pentru că știa că nu este așa. Nu așa a fost în cazul Evei; ea a fost de-a dreptul înșelată în această privință. Deoarece Adam era slab prin afecțiunea sa, s-a identificat cu păcatul soției sale și, prin urmare, cu consecințele păcatului ei. Ceea ce primul Adam a făcut prin *slăbiciune și păcat*, ultimul Adam a făcut din *dragoste și har*. Hristos a iubit-o pe viitoarea Sa mireasă înșelată și vinovată și s-a identificat de bunăvoie cu păcatele ei, și astfel a luat asupra Sa păcatele ei (dar fără păcat propriu) pentru a o răscumpăra.⁴

Eva a suferit sub căile de guvernare ale lui Dumnezeu din cauza fărâdelegii ei, dar femeia creștină poate găsi harul lui Dumnezeu pentru a se ridica deasupra sentinței de guvernare impuse femeilor „la nașterea de copii” (1 Timotei 2.15). Condiția prealabilă pentru aceasta este ca ele „să rămână în credință și în dragoste și în sfințenie, cu modestie”. Nu trebuie să credem că acțiunea de guvernare a lui Dumnezeu în legătură cu căderea în păcat se referă doar la femeie; și bărbatul se află sub judecata de guvernare a lui Dumnezeu. Și el trebuie să se supună judecării lui Dumnezeu în poziția în care se află: începând de la căderea în păcat a lui Adam, omul a fost responsabil să muncească și să asigure hrană și adăpost pentru familia sa (Geneza 3.17-19). Omul care nu face acest lucru este mai rău decât un necredincios (1 Timotei 5.8).

⁴ J.N. Darby, *The Synopsis of the Books of the Bible*.

3 O imagine a lui Hristos și a Bisericii (Adunării)

În Efeseni 5, Pavel spune: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate” (Efeseni 5.22-24). Astfel surorile, care se află într-o relație de căsnicie, prin subordonarea față de soții lor, pot prezenta lumii o mică imagine a subordonării Bisericii față de Hristos. Acest lucru ar trebui să fie considerat un privilegiu.

Nouă ne este clar că aceste lucruri, pe care Pavel le învață, sună respingător pentru femeia modernă, dar el nu se scuză pentru adevărul referitor la ordinea lui Dumnezeu în casa Sa - și nici noi nu ar trebui să o facem. Biserica a recunoscut această ordine multe secole; doar recent a fost contestată - de când mișcarea feministă modernă a început să influențeze gândirea femeilor creștine. Acesta este în mod clar un semn că ne aflăm la sfârșitul vremurilor. Creștinii de astăzi au încercat să explice aceste lucruri în zeci de feluri, deși textul nu prezintă nici cea mai mică ambiguitate.

Din moment ce este evident că Biblia nu susține ideea ca femeile să ia locul bărbaților în casa lui Dumnezeu, susținătorii unor astfel de idei au fost nevoiți să inventeze niște eschive și argumente ciudate pentru a ocoli afirmațiile clare ale Scripturii. Unii recunosc că rolurile diferite ale bărbaților și femeilor, pe care Pavel le stabilește aici, ar trebui respectate, dar numai în relațiile noastre naturale din sfera casnică. Ei cred că astfel de distincții între bărbați și femei nu se aplică atunci când vine vorba de străngerile laolaltă ale Bisericii.

Un verset, folosit pentru a susține această concepție greșită, este: „Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3.28). Această neînțelegere provine din faptul că nu distingem între poziție și practică. Răspunsul la această eroare se află în înțelegerea semnificației termenului „în Hristos Isus”. Așa cum am spus în comentariul nostru la **1 Timotei 1.1**, „Hristos Isus” este un termen care se referă la Domnul Isus așa cum este acum, după moarte, în înălțimea gloriei. Este semnificativ faptul că acest termen nu este folosit în cele patru Evanghelii, când Domnul era pe pământ. Credinciosul este descris ca fiind „în Hristos Isus”. Aceasta înseamnă: el se află în aceeași poziție de acceptare înaintea lui Dumnezeu, în care se află Hristos ca Om în glorie. Este vorba de poziția creștină deplină în noua creație, în care se găsesc toate binecuvântările noastre speciale, și este rezultatul locuirii Duhului Sfânt în cel credincios. Pavel folosește acest termen foarte des în epistolele sale. În Galateni 3.28 este vorba de faptul că toți credincioșii, indiferent de naționalitate, mediu social sau sex, sunt binecuvântați în mod egal în acest loc de acceptare înaintea lui Dumnezeu *în cer*. Aceasta este o noțiune *referitoare la poziție*. Însă, pasajele biblice din 1 Timotei 2.11,12 și 1 Corinteni 14.34,35 se referă la ordinea *practică* a lucrurilor între creștinii *de pe pământ*. Prin urmare, aceste pasaje biblice se referă la două lucruri diferite; unul este *înaintea lui Dumnezeu în cer*, iar celălalt este *înaintea oamenilor pe pământ*.

Rezumat: Pavel prezintă aici ordinea morală a lui Dumnezeu atât pentru bărbații, cât și pentru femeile din casa Sa. Bărbații au responsabilitatea pentru mărturia publică, verbală în casă, iar femeile trebuie să sprijine această mărturie prin comportamentul și înfățișarea lor liniștită. Acestea sunt roluri distincte, dar complementare, care, conform voinței lui Dumnezeu, nu trebuie puse pe același plan. În Sfânta Scriptură, femeile au adus confuzie și distrugere în rândul poporului lui Dumnezeu, atunci când au refuzat să accepte locul pe care Dumnezeu li l-a dat în

Capitolul 2

creație și au preluat conducerea (Geneza 3.6; 1 Împărați 21.25; 2 Împărați 11.3; Matei 13.33; Apocalipsa 2.20; 1 Corinteni 14.33,34). Fie ca acest lucru să fie un avertisment pentru noi.

Sursa: *The First Epistle of Paul to Timothy: The Order of God's House*
E-Book-Version 1.5 (martie 2019)